

Меланхолија ратника

Свануо је нови дан, још један празник. Вратио се у логор, преморен, исцрпљен. Био је пуковник, њему је било добро: бити привилегован у војсци државе којој служиш, самим тим имати и добру плату и услове за одржавање породице, шта човек још може да пожели? „Не. То није довољно оправдање”, мислио је. „Бити свакодневно изложен психичкој и физичкој тортури није оправдање, ни решење.” Наредних дана седео је у шатору, сам, и пушио, нервозно, мислећи на породицу, која га је чекала код куће. Они су добро, безбедни су. Он трпи и проживљава свакодневно лудило, да они не би морали. Покушавао је да нађе начин како да побегне од тог лудила. Сећање на њих и вера у пролазност овог лудила и почетак новог, оног стварног и истинског живота су једино што га је одржавало у нормалном психичком стању. И тако, дође време за још један поход. Два дана касније, судбина, или слепа послушност, послала га је у бласто до чланака, усред ничега, заједно са његовим пуком, и главнокомандујућим. „Јуриш, право напред!”, узвикнуо је главнокомандујући. Пук се упутио у самоубилачку мисију, јурећи пред уста митраљеза. Он је, муњевитом брзином, отрчао до оближњег зида, јединог преосталог дела куће која је до пре неколико дана била цела, не би ли пронашао заклон. Чучао је ту, мокар од зноја, и гледао како му пук нестаје, део по део. Одједном, нешто га је продрмало. Била је то нечија рука. „Хеј! Хеј! Устај, покрет!”, узвикнуо је војник. Био је то један од чланова његовог пука, његов некадашњи школски друг. „Још само пар метара... И битка је за нас добијена. Хајде!”, узвикнуо је. Није хтео да пође за њим. Хтео је да га спречи, али није успео. Видео га је како јуриша пред митраљеска гнезда. У даљини се зачула експлозија. Пред очи му је пао мрак. Ујутру, главнокомандујући и он су окупили оно што је преостало од пука. Победа је била проглашена, непријатељ се повукао. Након тога, вратили су се у логор. Ходао је полако, тром, исцрпљен, ка свом шатору. Гледао је око себе своје војнике, и своје другове. Међутим, једна слика му је остала урезана тог тренутка у главу: војник, с којим је ноћас разговарао, његов друг из детињства и школских дана, више није био исти. Лежао је на носилима, без пола ноге, руке, ослепљен, чекајући операцију. Ушао је у свој шатор и сео на столицу. Запалио је цигарету, не би ли макар на тренутак побегао од стварности. Док је пушио, видео је свој одраз у огледалу: некада добро изграђен, висок и прав човек у најбољим годинама, а сада мршав, погрбљен, сив – живи мртац! У том тренутку, чуо је врисак војника из другог шатора. Морали су да га спасу, неко је морао да извуче те шрапнеле. Хоће ли га, када се врати кући, жена и деца дочекати раширених руку, узвикујући „Наш тата се вратио, он је наш херој!”? Хоће ли жена наставити да га воли? Хоће ли га препознати? Угасио је цигарету, напола завршену, и горко заплакао. „Ко ме је на овакав живот натерао? Зашто људи раде овако нешто, докле овако? Има ли заиста нешто после овога, нешто више, неки светлији, виши, бољи живот?”, пропитивао је себе. Нада и вера у бољи живот у њему је почела да се гаси. Безнађе је почело да га обузима. Бескрајни плави круг са звездом у себи почео је све више да се удаљава, а звезда у њему полако да се гаси. Обрисао је сузе и зној са лица и уздахнуо. Окренуо је поглед ка столу. На столу се налазила свећа, која се полако гасила, даска за сечење мяса, парче мяса, главица лука и кухињски нож. На поду, поред ноге стола, лежао је дугачак конопац.